

[Nør Christensen]

indgik i det såkaldte Graversenudvalg. Det vil jeg i hvert fald gerne appellere om.

I forbindelse med debatten om institutionsplacering vil jeg sige, at det efter vores opfattelse altid vil være den næstbedste løsning for et barn at blive anbragt på en institution, for det er en kendsgerning, at der ikke på en institution er samme mulighed for at give den individuelle behandling, som også børn har krav på. Børn er så dejligt forskellige nøjagtig ligesom voksne, men jeg kan godt forstå, at det er nødvendigt at behandle dem ensartet på en institution, for der skal være ens retningslinjer, for at en sådan institution kan fungere. Men det vil næsten altid være den næstbedste løsning at anbringe børnene dér.

Jeg forstod også på socialministeren og ved det i øvrigt også godt, at Folketingets debat i dag selvsagt vil indgå i Graversenudvalgets arbejde.

Jeg skal gøre opmærksom på, at mit parti meget gerne ser, at barnet på et langt tidligere tidspunkt bliver spurgt, hvor det gerne vil opholde sig. Det er, mener jeg, helt utilstrækkeligt kun at spørge børn, der er fyldt 12 år. Jeg mener, at man udmærket kan gå længere ned, i hvert fald når det drejer sig om samvær på familieplan og specielt med bedsteforældrene.

Jeg vil i hvert fald meget gerne tilslutte mig, at hvis det drejer sig om et sådant samvær, skal børnene høres, når de er fyldt 8 år.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det lyder så smukt, når man taler om barnets tarv, og alt efter hvilken overbevisning man har, kan man påstå, at man varetager barnets tarv. Dybest set tror jeg ikke, at nogen med vilje modarbejder barnets tarv, men spørgsmålet er, om det alligevel ikke sker.

Kristeligt Folkeparti står, som det også er sagt tidligere, helt bag, at man i Graversenudvalget undersøger, hvilke muligheder der er. Herom hersker der ingen tvivl. Men derfor kan vi godt, mens et udvalg arbejder, diskutere nogle ting, som viser sig ikke at fungere, og som kan rettes. Socialministeren har pointeret, hvad der egentlig var meningen, og dér er vi slet ikke uenige. Spørgsmålet er bare, hvordan vi får kommunerne og de sociale udvalg til at rette sig efter det.

Der er en ting, jeg er stødt på, som jeg ikke fatter. Det er, hvorfor mor og barn ikke må se

hinanden, når begge parter ønsker det. Hvilken psykologisk baggrund har man for det? Er det nogle velmenende psykologer, der har den opfattelse, at et barn tager skade af at være sammen med sin mor og far? Tro nu ikke, at det altid er, fordi hjemmet ikke fungerer, for i visse tilfælde kan folk udmærket have et andet barn derhjemme måske med en anden far eller mor, og det må godt være der. Men det første barn tager skade af at være i samme hjem, og mor og barn må ikke se hinanden.

Vi skal ikke diskutere enkeltpersoner, det er jeg helt enig i, men vi kan ikke undgå at berøre nogle af de problemer, som opstår. For mig at se er det helt fundamentale, og det mener jeg ud fra min egen psykologiske viden bl.a. som lærer, om det er barnets tarv, måske endda et lidt stort barns, at nægte det at se sin mor eller måske et par bedsteforældre, som det er meget glad for. Her siger de velmenende psykologer, fordi de tror, de er kloge: Jamen det barn har bedst af ikke at have kontakt med sin mor og far.

Der ligger nogle meget store problemer i det. Hvis en mor er i en situation, hvor hun i en periode føler ikke at kunne klare sit barn, går hun helt naturligt til de sociale myndigheder og beder om hjælp, og det skal hun også have lov til. Men derefter kan hun sidde i saksen, fordi hun faktisk frivilligt er gået med til at få barnet anbragt en tid uden for hjemmet, så hun ikke kan få det tilbage. Det kan være af mange årsager, f.eks. at de kommunale myndigheder har anbragt det i en plejefamilie, der måske føler »at nu er det deres barn«.

Det kan Kristeligt Folkeparti altså ikke være med til.

Det barn har nu engang, hvordan man end vender og drejer det, en biologisk mor og far. Det kan godt være, at den mor og far ikke er i stand til at varetage deres forældreopgaver, men alligevel gerne vil have kontakt med barnet. Vi taler ikke om de tilfælde, hvor forældrene ikke vil have barnet og kun besøger det jul, påske og pinse. I den slags tilfælde har Kristeligt Folkeparti tidligere foreslået, at der skulle være mulighed for, at barnet kunne bortadopteres. Vi taler om de tilfælde, hvor forældrene frivilligt er gået med til, at barnet bliver fjernet fra hjemmet, men bagefter føler, at de ikke længere må have kontakt. Her føler Kristeligt Folkeparti, at man virkelig skader barnet.